



## Felicia FELDIOREAN

### Date personale

S-a născută în data de 8 iulie 1968 în satul Arini din județul Brașov. În prezent locuiește în Germania. Studii: Școala primară în Arini, gimnaziul la Școala generală nr. 22 din Brașov. Liceul de Științe ale naturii Brașov și Facultatea de Medicină din Cluj-Napoca.

### Activități în cenacluri literare

Întâlnirea poezilor în Maramureș în 2017 organizat de editura E-creator; Concursul de poezie de la Mizil unde a obținut mențiune; Festivalul de muzică folk de la Buziaș și Cheile Bicazului; Spectacol de muzică și poezie susținut alături de baritonul Radu Cuceu la Bisericile ortodoxe din Dortmund și Münster-Germania în 30 noiembrie și 1 decembrie 2019; Recital de muzică și poezie la Festivalul Doripesco de la Brașov în august 2023; Cenaclul Chipul Cuvântului București 2026

### Volume de autor

„Celor fără vină” - poezii, Editura Anamarol, 2009; A tous les innocentes, traducere în franceză a volumului „Celor fără vină”, Editura Anamarol; „Petale de suflet” - poezii, 2011, editura Armonii Culturale; „Desculți prin iubire”, traducerea în engleză a unor poeme, editura Armonii Culturale 2012; „Risipitele iubiri” - poezii, 2017, editura Ceconi; „Scara de lacrimi la cer” - poezii, 2023 editura Eurocarpatica.

### Extrase din recenzii

**Dincolo de cuvânt.** Recenzie la volumul „Celor fără vină” al poetei Feliciei FELDIOREAN: Marile întrebări existențiale și necesitatea stărilor lăuntrice alcătuiesc bazele conștiinței poetului. Aceasta nu aparține nimănui, ci poate numai ideii pe care o slujește.

În volumul de poezii „Celor fără vină”, apărut la Editura ANAMAROL, în anul 2009, Felicia FELDIOREAN convertește realitatea într-un amestec tulburător de sentimente, șlefuite cu măiestrie de nimic altceva decât de propria sa identitate. (...) Expunerea ideilor autoarei nu este împovărată de o exprimare confuză. Reflecțiile limpezi, ocrotite de o sensibilitate aparte, oferă cititorului posibilitatea de a percepe corect legătura dintre aluzie

și esență. (...) Dacă ar fi să aleg numai două cuvinte pentru a caracteriza versurile poetei Felicia FELDIOREAN, atunci aş spune: **acuratețe și muzicalitate**. Astfel s-a născut volumul de poezii **Celor fără vină**. El reprezintă debutul poetei Felicia FELDIOREAN căruia eu, personal, îi urez Bun Venit în universul literar! (**Mariana Eftimie KABBOUT**)

**Recenzie la volumul Feliciei FELDIOREAN „Risipitele iubiri”:** „Mult timp și anotimp în textura poemelor sale are Felicia FELDIOREAN iar la ea imaginile capătă contururi de altar, și sfințenia acestora împlinind un destin și spunând povestea trecerii sale prin lume, în întreaga rețea metaforică apărând perspectiva spațiului de basm, multe taine, sacralizate și pure în același timp ancestral. E calea prin care vorbește elegant despre rostul omului prin meandrele lumii și ale propriei existențe efemere, o expresie obsesivă a căutării de sine dacă vreți, un artificiu stilistic de care se folosește pentru a da consistență ideilor, print-o mai pură reflecție.

Chiar dacă se simte că este sub influența vădită a vechilor înțelepți, alocă spațiu și investește cu viziune proprie cugetările libere în care s-a regăsit într-o anumită măsură și dă o notă absolut originală acestui frumos amestec indescifrabil de blândețe, confesiune, descătușare și dramatism venit tocmai din ancorarea la viață și lume, la pulsațiile acestora.

Așa și numai așa s-a născut acest volum mărturie a dorinței de cunoaștere a lumii în întregul ei, un demers în care și neîmplinirile, aspirațiilor risipite și regretele nu mai dor așa de tare. (**Ioan Romeo ROȘIIANU**)

**Lumină, culoare, sentiment, vibrație, sacrosanctul dor al rădăcinilor.**  
Recenzie la volumul „Petale de suflet” al poetei Felicia FELDIOREAN.

Tulburați adesea de cotidienele lipsuri ori de problemele pe care le au de surmontat, oamenii nu-și mai găsesc timp, pentru a realiza că sunt ființe superioare, dotate cu inteligență, suflet, memorie, sensibilitate. Nici nu e de mirat, în astfel de crunte timpuri, când pentru realizarea ori împlinirea unui vis, oamenii se strămută pe alte meleaguri, cu speranța acerbă de a le fi mai bine, cu speranța găsirii rostului firesc și a echilibrului.

O astfel de poveste are și Felicia Feldiorean, plecată din România și stabilită, de ceva vreme, în Germania, o țară cu norme și canoane sociale, etnice, politice, democratice – foarte stricte. Plecată spre împlinirea aceluiasi vis – o viață mai bună – Felicia FELDIOREAN a realizat că este, de fapt, prizoniera propriului său ideal, încarcerată de propriile sale aspirații. Prinsă între două lumi – cea sperată și cea aflată – își percepe visul ca fiind irealizabil. Mai ales, într-o lume în care nu-și poate afla locul, o lume rece și implacabilă, ce n-o reprezintă. Într-o lume în care – probabil – resimte mai acut ca niciodată, dorul de cei dragi, dorul de țară, prin fiecare vibrație, prin fiecare emulație născută din sacralitatea plaiurilor natale.

Poezia Feliciei FELDIOREAN este născută tocmai din această aprigă dorință de echilibru, de liniște, de rostuire prin creație. Două sunt temele esențiale, pe care poeta le abordează în versurile sale: absența persoanei iubite (iubirea neîmpărtășită) și dorul de țară (ca manifest, ca stare de revoltă), are și lirica Feliciei FELDIOREAN.

Uneori, se poate constata o febrilă asemănare cu lirica poemelor lui Adrian PĂUNESCU, recitate în ședințele cenaclului Flacăra, evidentă, mai ales, prin dragostea și dorul nestăvilat pentru rădăcinile sale profund românești. Uimirea, amestecată cu ruga, spre propășirea adevăratelor valori ale spiritului românesc: lupta, onestitatea, generozitatea și arhicunoscuta sa ospitalitate. (**Gheorghe A. STROIA**, Adjud 26 septembrie 2011)

## Extrase din operă

### CELOR FĂRĂ VINĂ

Într-un veac pustiu  
Cu un trist decor  
Drumu-i cenușiu  
Iubirile mor.

Ard și lumânări  
Chiar și-un felinar  
Se sfârșesc cărări  
Pe acest hotar.

Numărăm tăcuți  
Clipele ce pier  
Și ca niște muți  
Plângem lângă cer.

Am uitat demult  
Să iubim frumos  
Ni se cere mult  
Și e caraghios.

Au plecat păreri  
Către alte zări  
Noi pornim spre ieri  
Dinspre depărtări.

Noi nu mai avem  
Nici chiar amintiri  
Și pe rând scădem  
Vise din priviri.

Nu vrem simfonii  
Ni-i de-ajuns un leac  
Ni se cer copii  
La sfârșit de veac.

Și ca-ntr-un concert  
Ce s-a terminat  
Totul e incert  
Știm că s-a trișat.

Mulțumim frumos  
Că ne-ați găzduit  
Și pornim pe jos  
Către infinit.

(17/18 IUNIE 1989 – ARINI)

### S.O.S

Se moare prea ades în acest veac  
Și prea ades salvarea se aude,  
Nu ne mai vindecăm cu nici un leac  
Căci bolile sunt parcă tot mai crude.

Durerile apar din loc în loc  
Și trupul tot e parcă obosit,  
Și ne simțim cuprinși de-un mare foc  
Ce mistuie un chin nemărginit.

Iubirile-au bătut orice record  
Trăim iubind și tot iubind murim  
Și-n fiecare-acord e-un dezacord,  
Și nu e greu deloc să ne mințim.

Adrese nu mai știm să descifrăm,  
Rețete pentru viață nu mai sunt,  
În toate galaxiile zburăm,  
Dar nu vedem ce trist e pe pământ.

Salvați-vă, voi oameni, cât e timp  
Să mai trăiți frumos și să iubiți,  
Și bucurați-vă de anotimp  
Și fiți nemuritori și fericiți!

(6 APRILIE 1989)

### DE LA O VREME

De la o vreme totul s-a schimbat,  
De la o vreme eu sunt tot mai tristă,  
Și parcă totul e neterminat  
Și parcă oamenii nu mai există.

De la o vreme noaptea s-a schimbat,  
M-am cufundat în bezna ei adâncă,  
Și am simțit că totu-i devastat  
Și m-am izbit de cer ca de o stâncă.

De la o vreme lumea nu mai e,  
Așa precum ar trebui să fie,  
E rea, e crudă și mă-ntreb: de ce?  
Când ar putea trăi în bucurie.

De la o vreme focul arde greu,  
Și veacul e din ce în ce mai trist,  
Și vreau să știu dac-o să-ntreb mereu  
Pe oricine-ntâlnesc, dacă există.

De la o vreme suntem doar păpuși,  
Ce dăm reprezentării în culise,  
Și așteptăm în dosul unor uși  
Să căpătăm răspuns la manuscrite.

De la o vreme am rămas orfani,  
De tot ce este bun pe-acest pământ,  
Și dragii noștri prea umili țărani  
Ar vrea să ne mai spună un cuvânt.

De la o vreme iernile își cer,  
Și dreptul la zăpadă și la gheață,  
Și noi ne-am cufundat cu totu-n ger  
Și nu mai știm pași din nou spre viață.

De la o vreme fluviile cresc,  
Și jalea e din ce în ce mai multă,  
De la o vreme florile vorbesc  
Și cu tristețe mare ne ascultă.

De la o vreme viața-i tot mai grea,  
Durerea noastră e-o durere mută,  
Aș vrea să am în mâna mea o stea,  
Și să vă dau belșug și viața multă.

De la o vreme vreau să fiu așa,  
Precum n-am fost nicicând și nu voi fi,  
Să am un cal și să m-arunc în șa  
Și vreau să zbor spre alte galaxii.

(1 APRILIE 1989 – BUCUREȘTI)

### **CÂND MOARE UN VIS**

Ce greu e când moare o floare,  
Ce greu e când moare un vis,  
Când soarele nu mai răsare  
Nimic nu mai poate fi zis.

Ce bine că lumea mai speră  
Când totul în jur e-ngropat,  
Pământul e-ascuns că-ntr-o seră,  
E ros,condamnat și uscat.

Nimic nu mai stă în picioare  
Și munții se clatină toți  
Umblăm zi de zi la-ntâmplare  
În niște trăsuri fără roți.

Se rupe zăgazul răbdării  
Și lacrimi sparg ziduri și zări,  
Și-n ceasul din urmă-al răbdării

Ne pierdem pe ninse cărări.  
Curajul de-a merge înainte  
Dispare cu ultimul tren,  
Nimic nu e-n stare s-alinte,  
Banalul,umilul refren.

Și dacă iubirea e-o armă  
Și toți vom muri împușcați,  
Vom trage semnalul de-alarmă  
Atunci când vom fi condamnați.

Și când ne vom duce departe  
Și totul va fi mai curat,  
Va ninge frumos peste toate  
Și totul va fi îngropat.

(8 FEBRUARIE 1992 – CLUJ NAPOCA)

### **CREZ**

Mi-s ochii senini, deși plouă în lume  
Mi-e cântecul crez, deși crunt ne uităm  
Mi-e cerul albastru, deși nu am nume  
Cu viața și moartea pe-un ocean  
navigăm.

Pe buze am rouă, deși mor cuvinte  
Deși toate florile s-au sinucis  
Mai sunt și speranțe, dar sunt și  
morminte  
Mai mult decât ne-ntristează în vis.

Pe cer trec corăbii cu punțile goale  
Pe mări navighează aceiași condori  
Dar pașii mei singuri urmează o cale  
Ce lasă în urmă tristețea pe flori.

Tu strigi către viață, eu strig către moarte  
Tu cumperi speranțe, eu cumpăr dureri  
Tu cauți doar zi, iar eu caut doar noapte  
Dăm clipe în schimbul atâtor păreri.

De-aceea încerc să sfidez prăbușirea  
Încetul cu încetul a acestei lumi,  
Deși-mi întristează și iarna privirea  
Nu vreau să fiu prada atâtor minciuni.

Cunosc plânsul ierbii,dar râd în neștire  
Să nu afle iarba că și eu mă frâng  
Și vreau uneori un minut de iubire  
Să uit tot ce-i trist și să uit să mai plâng

## **LA NOI ÎN SAT**

Ce melodie e în limba noastră,  
Și ce frumoasă e mușcata-n glastră,  
E românesc pământul, ca și limba,  
Și cei plecați nu au uitat colinda.

Și mama văruind în alb copacii,  
Când Paștele venea zorindu-și pașii,  
Noi la biserică în sat mergeam,  
Cu toții laolaltă ne strângeam.

Iubeam și satul, noi iubeam și iarba  
Și pietrele și nu știam ce-i vrajba,  
Și alergam la școală-n dimineți,  
Muiate-n ceață, fără de tristeți.

(10.04.2009 – MÜNSTER)

## **FĂ-MĂ, DOAMNE**

Fă-mă, Doamne, o lumină,  
Fă-mă, Doamne, un colind,  
Lasă, Doamne, fără vină,  
Toată iarna s-o cuprind.

Fă-mă, Doamne, Sărbătoare,  
Închinată celor vii,  
Și coboară numai floare  
Peste suflet de copii.

Fă-mă, Doamne, o ninsoare  
Care ne albește iar,  
Și ne spală ca pe-o floare,  
Și ne dă iubirea-n dar.

Fă-mă, Doamne, numai cântec,  
Vers și lacrimă și nea,  
Peste tot dă un descântec,  
Și ne dă la toți o stea.

(04.01.2016 Germania)

Profil realizat de **Constantin Nicolae  
GAVRILESCU**